

A Magyar Köztársaság nevében!

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2010. évi július hó 9. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az emberölés büntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt a **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Somogy Megyei Bíróság B.411/2009/24. számú ítéletét az alábbiak szerint változtatja meg:

- a vádlott cselekményeit egységesen a Btk.170.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (6) bekezdés I. fordulata szerint minősülő folytatólagosan elkövetett testi sértés büntette kísérletének minősíti;
- a büntetés halmazati jellegére történő utalást és a kényszergyógyítás elrendelésére vonatkozó rendelkezést mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a vádlottat, hogy fizesse meg az államnak a másodfokú eljárásban felmerült 3.000 (háromezer) forint bűnügyi költséget.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére, a tényállás 1.) pontjában írt cselekmény eltérő - vád szerinti - minősítése, illetve a büntetés súlyosbítása érdekében, míg a vádlott és védője enyhítésért jelentett be fellebbezést. A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában és a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője útján is az ügyészi fellebbezést fenntartotta, indítványozta egyúttal a kényszergyógyítás elrendelésének mellőzését. A védő fellebbezését a nyilvános ülésen fenntartotta, a büntetés enyhítését kérte.

A másodfokú bíróság a jogorvoslattal megtámadott határozatot a Be.348.§ (1) bekezdése értelmében a megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Ennek során az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az iratok tartalma alapján - figyelemmel a Be.352.§ (1) bekezdésének a) pontjára - mindössze az alábbiak szerint helyesbítette:

A tényállás II. pontjában szereplő 1,23 ezrelékben meghatározott véralkohol-koncentráció a vádlottól 2008. november 22-én 4 óra 45 perckor vett vérmintára vonatkozott. A cselekmény elkövetésének időpontjában (2008. november 21-én 23 óra) fennállott véralkohol-koncentráció visszaszámolással nem volt megállapítható, miután a cselekmény és a vérvétel időtartama között öt óránál hosszabb idő telt el (*orvosszakértői vélemény a nyomozati iratok 224-225. oldalán*).

Az ekként helyesbített tényállás most már mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az hiánytalan, teljes körben felderített, iratellenes megállapítást vagy téves ténybeli következtetést nem tartalmaz.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok betartásával folytatta le, melynek során felderítette és megvizsgálta a tényállás megállapításához szükséges bizonyítékokat. Azok részletes és a logika szabályainak megfelelő értékelésével adott számot ténymegállapításairól.

A vádlott az eljárás folyamán mindvégig tagadta a cselekmények elkövetését, azonban az eljárás nyomozati, illetve bírósági szakában eltérő tartalmú vallomásokat terjesztett elő. Az elsőfokú bíróság részletesen kifejtette, hogy a vádlott következetlen előadásával szemben mely bizonyítékok alapján állapította meg a tényállást. Megalapozottan fogadta el a tényállás I. pontjában írt cselekmény vonatkozásában a sértett vallomását, amelyet az orvosi dokumentumokon túl a sértettet egészségügyi ellátásban részesítő tanúk (dr.tanú1 dr.tanú2) vallomása is megerősített. A sértett a bántalmazás elszenvedése után maga számolt be tanú3nak arról, hogy sérülésének okozója a vádlott volt.

A tényállás II. pontjában írt cselekmény vonatkozásában a véletlen balesetre hivatkozó vádlotti védekezést cáfolta sértett előadása, illetve az azzal összhangban álló tanúvallomások (tanú3, tanú4), továbbá az orvosszakértők (dr.szakértő1, valamint dr.szakértő2) véleménye is.

A fentiek szerint helyesbített tényállást a másodfokú bíróság megalapozottnak találta, és eljárásában a Be.352.§ (2) bekezdése értelmében irányadónak tekintette.

E tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott büntetőjogi felelősségére, cselekményeinek minősítése azonban nem mindenben felel meg a büntető anyagi jogszabályoknak.

A másodfokú bíróság vizsgálta, hogy az elkövetés és a jogerős elbírálás közötti jogszabályváltozásra figyelemmel melyik törvény alkalmazása kedvezőbb a vádlottra nézve. Osztotta ebben a kérdésben a fellebbviteli főügyészség képviselőjének a nyilvános ülésen előadott érveit.

A Btk.-t módosító 2009. évi LXXX törvény 56.§ (7) bekezdésének b) pontja 2010. év május hó 1. napjával hatályon kívül helyezte a Btk.75.§-ában szabályozott kényszergyógyítás intézkedését. Erre figyelemmel a vádlott esetében az elbíráláskor irányadó szabályok kedvezőbbek, ezért vele szemben az ekkor hatályos törvény alkalmazásával kellett eljárni.

A másodfokú bíróság nem értett egyet a fellebbviteli főügyészségnek a tényállás I. pontjában írt cselekmény vonatkozásában az eredeti vád szerinti, a Btk.166.§ (1) bekezdésében meghatározott emberölés büntette kísérleteként történő minősítést célzó fellebbezésével.

A rendelkezésre álló bizonyítékok nem tették lehetővé a tényállás minden részletének alapos felderítését. Alapvető hiányossága volt az ügynek, hogy a bűncselekmény elkövetésének eszközét az eljárás során nem sikerült lefoglalni, így nem ismert annak súlya, mérete, anyagával kapcsolatban is mindössze a vádlott és a sértett előadása állt rendelkezésre. Kétségtelen tény, hogy a leadott nagy erejű ütés a sértett fejére irányult, azonban nem a fejet, hanem a fej elé emelt védekező kezet érte el. Az ütés közelebbi részletei azonban nem nyertek tisztázást. Az irányadó tényállás szerint a vádlott a támadást a fémkalapács ugyancsak fémből készült nyelével hajtotta végre, amely nem minősül az emberölés szokványos eszközének. Nem lehetett figyelmen kívül hagyni azt a körülményt sem, hogy egyetlen ütés leadására került sor. A vádlott magatartása ezen túlmenően beleilleszkedett a sértettel fennálló kapcsolata során több ízben ismétlődő bántalmazás-sorozatba. A vádlott és a sértett élettársi viszonyukat e cselekményt követően sem szakították meg.

A fenti körülmények elemzése alapján nem lehetett megnyugtató módon következtetést vonni a vádlott eshetőleges ölési szándékára, mindössze életveszélyt okozó eshetőleges szándékának megállapítására volt kellő alap.

A tényállás II. pontjában írt cselekmény minősítése megalapozott volt, amelyet a jogorvoslati kérelmekkel nem is támadtak.

Észlelte ugyanakkor a másodfokú bíróság, hogy a két bűncselekmény vonatkozásában a folytatólágosság megállapításának a Btk.12.§ (2) bekezdésében írt feltételei hiánytalanul fennállnak. Nem vitás a sértett azonossága, hiszen a vádlott a bűncselekményt mindkét esetben élettársa, a **sértett** sérelmére valósította meg. A két bűncselekmény között eltelt időtartam alig haladta meg a kettő hónapot, ami az ítélkezési gyakorlat szerint rövid időköznek tekinthető. Az állandó bírói gyakorlat ugyanakkor az egységes akarat-elhatározást kiterjesztő módon értelmezi.

Nem szükséges, hogy az elkövető már az első cselekmény megvalósításakor elhatározza annak folytatását, elegendő, ha a különböző részecselekmények elkövetése azonos okra, motívumra vezethető vissza. A másodfokú bíróság megítélése szerint az eljárás tárgyát képező ügyben ez az azonos motívum megállapítható volt, hiszen a vádlotti tettlegesség mindkét alkalommal az élettársak kölcsönös italozásai talaján kialakult konfliktusokban gyökerezett.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a bűncselekmények és a sértett azonossága, az egységes elhatározás, valamint az egymást követő rövid időköz alapján nem ütközött akadályba, hogy a két magatartás a folytatólágosság egységében kerüljön értékelésre. Ennek megfelelően a vádlott cselekményeit 1 rendbeli, a Btk.170.§ (1) bekezdésében meghatározott és - az elbíráláskor hatályos Btk. alapján - a (6) bekezdés I. fordulata szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérletének minősítette, amelyet a vádlott a Btk.12.§ (2) bekezdése alapján folytatólágosan követett el.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket túlnyomó részt helyesen tárta fel.

A minősítés megváltoztatása miatt módosításra szorult az irányadó büntetési tételkeret, amely kettőtől nyolc évig terjedő szabadságvesztésre változott.

Amint arra a fellebbviteli főügyészség képviselője perbeszédében helyesen utalt, a vádlott előéletével kapcsolatban az értékelhető súlyosító körülményként, hogy visszaesőnek nem minősülő többszörös bűnismétlő. További nyomatékos súlyosító körülmény a folytatólágos elkövetés.

Az elsőfokú bíróság az egyebekben helyesen feltárt bűnösségi körülményekhez igazodó, eltúlzottnak nem tekinthető büntetést szabott ki a vádlottal szemben. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a Btk.37.§-ában megfogalmazott büntetési célok eléréséhez szükséges, de egyúttal elegendő büntetésnek sem a súlyosbítása, sem pedig enyhítése nem indokolt.

A súlyosbítást, illetve enyhítést célzó jogorvoslati kérelmek sem voltak tehát alaposak.

A másodfokú bíróság már utalt arra a jogszabályra, mely hatályon kívül helyezte a Btk.75.§-ában írt alkoholista kényszergyógyítására vonatkozó rendelkezést. Erre figyelemmel mellőzni kellett a vádlott kényszergyógyításával kapcsolatos elsőfokú rendelkezést, illetve a megváltozott minősítésre figyelemmel a büntetés halmazati jellegére utalást.

A kifejtetteknek megfelelően a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a fentiek szerint a Be.372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

P é c s, 2010. július 9.

Dr.Krémer László s.k. a tanács elnöke, Dr.Halász Etelka s.k. előadó bíró, Dr.Túri Tamás s.k. bíró

A Somogy Megyei Bíróság B.411/2009/24. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.II.87/2010/6. számú ítéletében írt változtatásokkal a 2010. évi július hó 9. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

s.k.

Dr.Krémer László

a tanács elnöke